

С. В. Тищенкостарший слідчий головного слідчого управління
Державного бюро розслідувань

ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОДІЇ ПРОКУРОРА ТА СЛІДЧОГО СУДДІ ПІД ЧАС ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

У статті розглянуто особливості взаємодії прокурора та слідчого судді під час досудового розслідування з урахуванням притаманних їм процесуальних функцій. Наголошено на відмінності прокурорського нагляду та судового контролю в розрізі забезпечення належного дотримання прав, свобод і законних інтересів людини в кримінальному провадженні. Зазначено, що прокурорський нагляд спрямований на сторону обвинувачення для забезпечення повноти, всебічності та об'єктивності досудового розслідування, а судовий контроль покликаний забезпечити реалізацію конституційних функцій судової влади, не пов'язаних з відправленням правосуддя, щодо недопущення порушення чи безпідставного обмеження основоположних прав і свобод людини. Вказано, що наявні відмінності правової природи судового контролю та прокурорського нагляду в частині забезпечення законності досудового розслідування зумовили необхідність існування налагодженої і законодавчо визначеної процесуальної взаємодії прокурора та слідчого судді. Проте на практиці така взаємодія не є досконалою, оскільки виникає низка питань, пов'язаних із пасивною діяльністю прокурора. Низький рівень ініціативності прокурора призводить до неспроможності аргументувати достатність підстав для проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій або застосування заходів забезпечення кримінального провадження, в тому числі й запобіжних заходів. При цьому відмічено, що слідчий суддя в межах такої «взаємодії» зазвичай стає на бік сторони обвинувачення, що негативно впливає на забезпечення прав і свобод і людини. Окрім того, наявні в кримінальному процесуальному законі вимоги щодо організації взаємодії прокурора та слідчого судді здебільшого є формалізованими та потребують спрощення, якщо вони безпосередньо не пов'язані з обмеженням прав і свобод людини.

Ключові слова: взаємодія; досудове розслідування; нагляд прокурора; сторона обвинувачення; слідчий суддя; судовий контроль; повноваження; процесуальні функції; права людини; прокурор.

Постановка проблеми. Конституційний принцип поділу влади на законодавчу, виконавчу та судову (ст. 6 Конституції України), а також побудова кримінального судочинства на принципі змагальності сторін (ст. 22 КПК України) обумовили зміщення акцентів у діяльності правоохоронних органів з внутрішньовідомчих інтересів у бік захисту прав людини, чітко розмежувавши функції прокурора та суду при здійсненні нагляду / контролю за досудовим розслідуванням з метою забезпечення прав, свобод і законних інтересів людини у кримінальному провадженні. В державно-правовому механізмі забезпечення прав і свобод людини при здійсненні кримінального переслідування (обвинувачення) саме судовий захист відіграє визначальну роль для стримування свавілля виконавчої влади та захисту від необґрунтованого обмеження гарантованих державою прав людини.

Реформування кримінального судочинства в частині розширення судового контролю за прийняттям процесуальних рішень, пов'язаними з обмеженням конституційних прав і свобод людини (насамперед на стадії досудового розслідування) значно підвищило ефективність виконання завдань кримінального провадження. Однак в практичній площині під час взаємодії прокурора як представника сторони обвинувачення зі слідчим суддею нерідко виникає змішування процесуальних функцій, коли останній належним чином не звертає увагу на законність та повноту викладених підстав поданих (погоджених) прокурором клопотань, а співпрацює з ним шляхом «доопрацювання» позиції сторони обвинувачення, обґрунтовуючи замість прокурора необхідність проведення тих чи інших процесуальних дій або застосування певних заходів забезпечення кримінального

провадження. В такому випадку слідчий суддя виходить за межі повноважень судової гілки влади та набуває функцій сторони обвинувачення, чим фактично порушує європейський стандарт права людини на справедливий суд, що полягає у безсторонності, неупередженості та незалежності судового розгляду (ст. 6 ЄКПЛ). Зазначене обумовлює необхідність здійснення подальших наукових досліджень щодо вдосконалення взаємодії прокурора та слідчого судді з метою узгодження процесуальних функцій цих суб'єктів кримінального провадження, що сприятиме дотриманню процесуальних гарантій прав і свобод людини на досудовому розслідуванні.

Стан дослідження проблеми. В теорії кримінального процесу проблеми взаємодії суб'єктів кримінального провадження зазвичай розглядаються односторонньо, а саме як взаємодія органів досудового розслідування між собою. Цьому питанню приділено значну увагу таких вітчизняних науковців як М. І. Бортуна, О. І. Галагана, В. Г. Гончаренка, О. В. Линника, Л. М. Лобойка, Т. О. Лоскутова, М. М. Михеєнка, Д. П. Письменного, В. Я. Тація, О. М. Толочко, Л. Д. Удалової, О. О. Юхно та інших фахівців. Однак особливості процесуальної взаємодії прокурора зі слідчим суддею як сторін кримінального судочинства, повноваження яких покликані здійснювати нагляд за додержанням законності під час досудового розслідування, залишаються дискусійними. Тому для забезпечення ефективного виконання покладених на них повноважень вбачається необхідним дослідження питання щодо зміни усталених підходів до їх взаємодії у напрямку спрощення формалізованих процедур, які не пов'язані з порушенням прав і свобод людини. Це обумовлює актуальність теми поставленої у заголовку статті.

Метою статті є дослідження особливостей взаємодії прокурора та слідчого судді на досудовому розслідуванні. Досягнення цієї мети здійснюватиметься з урахуванням процесуальних функцій прокурора та слідчого судді, а також приписів кримінального процесуального законодавства та ризиків порушення прав і свобод людини.

Виклад основного матеріалу. Прокурорський нагляд та судовий контроль у кримінальному провадженні є важливими елементами державного механізму гарантування прав і свобод людини, передбаченого чинним кримінальним процесуальним законодавством. Однак їхня спільна зовнішня (формальна)

спрямованість не означає тотожності процесуальних повноважень прокурора та слідчого судді, останні виконують різні функції у кримінальному процесі. Прокурор зі слідчим суддею є представниками різних гілок влади, що виконують покладені на них функції держави в межах своєї кримінальної процесуальної компетенції. Якщо на прокурора покладено процесуальну функцію обвинувачення, то до слідчого судді взагалі висуваються вимоги щодо незалежності, об'єктивності й неупередженості у прийнятті рішень. Таке розмежування має на меті усунути будь-який взаємовплив у процесі процесуальної взаємодії та застерегти від змішування процесуальних функцій сторони обвинувачення та слідчого судді.

В юридичній літературі зазначається, що прокурорське процесуальне керівництво є формою прокурорського нагляду за додержанням законів під час проведення досудового розслідування (ч. 2 ст. 36 КПК України). Здійснення такого нагляду забезпечує професійне, ефективне та, найголовніше, законне виконання завдань, що виникають у процесі встановлення обставин вчиненого кримінального правопорушення [1, с. 42]. Разом з тим процесуальне керівництво за діяльністю органами досудового розслідування є правовим методом здійснення функції кримінального переслідування. Тому прокурорський нагляд за додержанням законів необхідно розглядати як такий, що спрямований на сторону обвинувачення для забезпечення повноти, всебічності та об'єктивності у процесі розкриття і розслідування кримінальних правопорушень.

Водночас судовий контроль, здійснюваний слідчим суддею, передбачає не лише забезпечення дотримання прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні, але й санкціонування рішень, пов'язаних з їх обмеженням (п. 3 ч. 1 ст. 3 КПК України). В теорії кримінального процесу під судовим контролем розуміють систему передбачених процесуальним законом засобів, спрямованих на реалізацію конституційних функцій судової влади, не пов'язаних з відправленням правосуддя, щодо недопущення необґрунтованого обмеження прав людини у кримінальному провадженні та їх негайного, беззаперечного поновлення у разі порушення службовими особами органів досудового розслідування або прокурором [2, с. 21]. Слідчий суддя здійснює судовий контроль за діяльністю сторони обвинувачення, що залежить від ініціативної діяльності прокурора

під час досудового розслідування, зокрема у випадках подання (погодження) клопотань про проведення слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій, а також за необхідності застосування заходів забезпечення кримінального провадження, що створює підстави для перевірки слідчим суддею суворого дотримання законності та достатньої обґрунтованості в рішеннях, діях чи бездіяльності прокурора.

У порівнянні правової природи судового контролю та прокурорського нагляду, для останнього характерна постійність і всеосяжність, оскільки відповідно до ч. 2 ст. 36 КПК України прокурору надано доволі широкий перелік можливостей щодо прийняття процесуальних рішень та проведення слідчих (розшукових) дій з метою кримінального переслідування особи, яка вчинила кримінальне правопорушення. В свою чергу судовий контроль має тимчасовий характер і здійснюється періодично за наявності випадків, коли вирішуються питання щодо надання дозволу на проведення ініційованих прокурором слідчих (розшукових) дій або вжиття заходів забезпечення кримінального провадження [3, с. 145]. Такі відмінності між повноваженнями прокурора та слідчого судді насамперед викликані специфікою покладених на них функцій у кримінальному провадженні, а в розрізі забезпечення законності досудового розслідування обумовлюють необхідність ведення налагодженої і законодавчо унормованої спільної діяльності у формі процесуальної взаємодії. КПК України передбачає доволі значний обсяг слідчих (розшукових), негласних слідчих (розшукових) дій, заходів забезпечення кримінального провадження, у тому числі й запобіжних заходів, які потребують від прокурора подачу (або погодження) клопотань та отримання відповідного дозволу слідчого судді.

У загальному розумінні зміст будь-якої взаємодії зводиться до обміну інформацією для вирішення практичних завдань [4, с. 369]. При цьому на стадіях кримінального провадження поняття взаємодії варто розглядати як відповідний напрям діяльності, що ґрунтується на законі й здійснюється шляхом комунікативності та ефективного використання повноважень, методів і форм, характерних для органів прокуратури та слідчого судді, з метою розслідування злочинів, припинення злочинного діяння і встановлення обставин, що входять до предмета доказування у кримінальному провадженні [5, с. 53]. Особливості взаємодії прокурора та слідчого судді під час досудового

розслідування визначаються не лише визначеним процесуальним статусом, а й напрямом і завданнями їх діяльності [6, с. 95].

Разом з тим, на практиці не є винятком ситуації, коли діяльність прокурора щодо здійснення процесуального нагляду набуває пасивної форми, що має прояв у необґрунтованості прийнятого процесуального рішення та неспроможності надати достатні підстави для проведення слідчих (розшукових) дій (обшуку, слідчого експерименту, що проводиться в житлі чи іншому володінні особи тощо), негласних слідчих (розшукових) дій (накладення арешту на кореспонденцію, зняття інформації з електронних комунікаційних мереж тощо) чи застосування заходів забезпечення кримінального провадження (приводу, накладення арешту на майно та інші). Оскільки прокурор уповноважений доручати органу досудового розслідування проведення досудового розслідування та погоджувати або відмовляти у погодженні клопотань слідчого до слідчого судді про проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій, а також інших процесуальних дій [7], його ініціативність і безпосередня участь при прийнятті процесуальних рішень різко зменшується. Тобто виконуючи роль спеціального суб'єкта погодження, прокурор втрачає необхідність самостійно готувати відповідні клопотання до слідчого судді, обмежуючись тим, що складається і подається йому на погодження слідчим. У зв'язку з цим прокурором може не проводитись належна перевірка клопотань на предмет достатньої аргументованості позиції щодо необхідності проведення тих чи інших процесуальних дій або застосування окремих заходів забезпечення кримінального провадження [8, с. 257]. Подекуди замість змістовного викладення обставин кримінального провадження та подання доказів щодо обставин, на які сторона обвинувачення посилається для переконання слідчого судді у необхідності задоволення поданого клопотання, прокурор займає формальну позицію, яка звучується до оперування загальними положеннями КПК України, але щодо конкретного кримінального провадження [9, с. 13]. Зазначене не призводить і не може призвести до ефективної взаємодії прокурора та слідчого судді, так як відсторонення прокурора від процесуального керівництва та здійснення нагляду за дотриманням законності органами досудового розслідування викликає потребу у слідчого судді усунути наявні прогалини замість нього, що

призводить до підміни процесуальних функцій цих суб'єктів кримінального провадження.

Наприклад, подаючи клопотання про накладення арешту на майно, крім формальних відомостей про перелік і вид майна, що належить арештувати, прокурор повинен зазначати підстави, мету та детальне обґрунтування, яке виправдовує такий ступінь втручання у права і свободи особи, про який ідеться в клопотанні про арешт майна (ст. 171 КПК України) [7]. Проте поширеною є практика, коли слідчий суддя задовольняє таке клопотання, адже самостійно знаходить відповідне обґрунтування та виправдовує накладення арешту на майно наявністю одних із ризиків, передбачених ч. 1 ст. 170 КПК України замість прокурора.

Іншим прикладом є подання клопотання про проведення обшуку житла чи іншого володіння особи. Прокурор, погоджуючи або подаючи клопотання про проведення обшуку, серед загальних відомостей (найменування кримінального провадження, короткий виклад обставин кримінального правопорушення тощо) має звернути увагу на достатність підстав для обшуку та наявність ознак речей, документів, іншого майна або осіб, яких планується відшукати, а також їхній зв'язок із вчиненим кримінальним правопорушенням (ч. 3 ст. 234 КПК України). Також до клопотання мають бути додані інші матеріали, якими прокурор, слідчий обґрунтовує доводи цього клопотання [10, с. 165]. За відсутності таких відомостей слідчий суддя повинен відмовити у задоволенні клопотання про обшук. Але в межах «взаємодії» слідчий суддя «допрацьовує» за прокурора відсутні аргументи, необхідні для отримання дозволу на проведення такого обшуку, що не сприяє захисту прав, свобод і законних інтересів підозрюваного та інших осіб. Замість того, щоб гарантувати права людини та захищати їх від свавілля органу досудового розслідування, слідчий суддя стає на бік сторони обвинувачення, виконуючи функцію кримінального переслідування.

Наведені негативні приклади взаємодії прокурора та слідчого судді пов'язані з підміною процесуальних функцій обвинувачення та судового контролю під час перевірки законності обмеження прав, свобод і законних інтересів людини у досудовому розслідуванні. При таких ситуаціях не можна вести мову про взаємодію між прокурором та слідчим суддею, що ґрунтується на загальній zasadі змагальності, що передбачає об'єктивність, безсторонність та неупередженість слідчого судді.

Варто зазначити, що підміна процесуальних функцій прокурора та слідчого судді під час їхньої взаємодії не єдине питання, що потребує вдосконалення при реалізації процесуальної взаємодії прокурора та слідчого судді. Положення чинного кримінального процесуального закону містять низку суто формальних вимог, які гальмують здійснення швидкої та ефективної взаємодії. Зокрема, приписами кримінального процесуального закону передбачений досить складний та громіздкий механізм процесуального документообігу між прокурором та слідчим суддею під час їхньої взаємодії на стадії досудового розслідування. Норми КПК України вимагають від прокурора складання або погодження досить складного за формою клопотання про проведення слідчої (розшукової) дії, негласної слідчої (розшукової) дії, застосування заходу забезпечення кримінального провадження, запобіжного заходу. Дотримання вказаних формальних процесуальних вимог передбачає досить затратний за часом та ресурсами процес підготовки відповідного клопотання та звернення з останнім до слідчого судді. При цьому подача клопотання відбувається виключно у паперовій формі, з подальшою реєстрацією у суді, організаційним розподілом на конкретного слідчого судді та призначенням до судового розгляду.

Наявність такої регламентованості дій прокурора щодо подачі (погодження) клопотання до слідчого судді ускладнює процес комунікації, хоча на обмеження прав і свобод людини передбачені дії не впливають, адже мають суто процедурний характер. В цьому плані, як справедливо наголошує Т. О. Лоскутов, детальне регулювання відносин між органами кримінального судочинства є зайвим через відсутність можливості впливати на обмеження процесуальних прав людини. В іншому випадку процесуальна форма, яка є гарантією дотримання процесуальних прав, переходить у формалізм, створюючи перепони на шляху до здійснення захисту кримінальних прав [11, с. 173]. Надмірна конкретизація організаційних питань, що повсякчас виникають у взаємодії прокурора та слідчого судді лише зменшує свободу розсуду щодо обмеження процесуальних прав [12, с. 178]. За такого підходу організаційна частина взаємодії має спрощуватись у бік діджиталізації, що сприятиме зменшенню тяганини низки процедур, пов'язаних з паперовим обігом документів, а також буде логічним доповненням тих механізмів, що вже використовуються у судовій сис-

темі [13, с. 94].

При цьому необхідно зважати, що вирішуючи питання про організацію швидкої взаємодії прокурора та слідчого судді, не потрібно спрощувати всі наявні вимоги, оскільки мінімальна регламентація відносин залишить великий простір для власного розсуду посадових осіб, які здійснюють кримінальне провадження [14, с. 68]. Тому, на наш погляд, деталізація необхідна при вирішенні питань щодо обмеження прав і свобод людини, коли питання, пов'язані з процедурою взаємодії, мають залишатись на вільний розсуд прокурора та слідчого судді, спрощуючи існуючі в КПК України формальні вимоги.

І навпаки, якщо в процесі взаємодії прокурора та слідчого судді вирішуються питання щодо обмеження прав в свобод людини, положення чинного КПК України мають залишатись більш конкретними (деталізованими), що позитивно впливатиме на дотримання прав учасників кримінального провадження. Наприклад, при складанні клопотання про отримання тимчасового доступу до речей і документів, що безпосередньо обмежує фундаментальне право особи на власність, необхідно зазначати індивідуалізацію ризиків, чому саме цей захід забезпечення кримінального провадження є важливим в конкретному кримінальному провадженні. Водночас формальні вимоги, пов'язані з поданням такого клопотання до слідчого судді у паперовій формі, його реєстрацією, мають спрощуватись, зокрема за допомогою використання сучасних інформаційних технологій.

Іншим прикладом може бути вимога ч. 9 ст. 170 КПК України щодо звернення до слідчого судді із клопотанням про арешт майна протягом 24 годин після накладення попереднього арешту на майно у невідкладних випадках. Однак виникають випадки, коли прокурор не звертається до слідчого судді особисто, а реєструє відправлення відповідного клопотання через пошту, хоча фактично здати його може пізніше, внаслідок чого він збільшує встановлений законом термін, оскільки строк не вважається порушеним, якщо процесуальний документ направлено на пошту до закінчення строку.

Таким чином, ступінь правової регламентації взаємодії прокурора та слідчого судді має залежати від можливості обмеження прав, свобод і законних інтересів людини у кримінальному провадженні.

Висновки. Взаємодія прокурора та слідчого судді під час досудового розслідування має узгоджуватись з процесуальними функці-

ями цих суб'єктів кримінального провадження. У взаємовідносинах прокурора та слідчого судді діяльність першого суб'єкта має здійснюватися у напрямку обвинувачення, а другого суб'єкта – у напрямку судового контролю за дотриманням прав, свобод і законних інтересів учасників досудового розслідування.

Невиконання прокурором та слідчим суддею своїх процесуальних функцій під час взаємодії між собою призводить до порушення прав, свобод і законних інтересів людини у кримінальному провадженні. Зокрема, нерідким випадком у ході досудового розслідування є ситуація, коли слідчий суддя необґрунтовано приймає сторону обвинувачення, «допрацьовує» за «пасивного» прокурора в частині аргументування необхідності обмеження прав, свобод і законних інтересів підозрюваного. Це відбувається у межах розгляду слідчим суддею клопотань прокурора про застосування запобіжного заходу, клопотань про накладення арешту на майно тощо.

Положення кримінального процесуального закону в частині правової регламентації взаємодії прокурора та слідчого судді потребують удосконалення. Шляхом внесення змін та доповнень до законодавчих норм формальна (паперова, організаційна) частина взаємодії прокурора та слідчого судді має спрощуватись для підвищення ефективності взаємодії цих суб'єктів під час досудового розслідування. Разом з тим, змістовна частина взаємодії прокурора та слідчого судді, що безпосередньо пов'язана з обмеженням прав, свобод і законних інтересів людини має досить детально регулюватися приписами кримінального процесуального законодавства.

Список використаної літератури:

1. Сакал В. М. Місце та роль прокурора – процесуального керівника в організації досудового розслідування. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2015. № 2. С. 41-51.
2. Русанова О. Г. Судовий контроль за законністю початку кримінального провадження. *Перспективи розвитку діяльності органів досудового розслідування: процесуальний та організаційний аспекти*. Луганськ: РВВ ЛДУВС ім. Е.О. Дідоренка, 2013. С. 20-28.
3. Фурсов Д. Ю. Співвідношення прокурорського нагляду, відомчого та судового контролю за законністю досудового розслідування кримінальних правопорушень проти безпеки дорожнього руху. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2019. № 41. Т. 2. С. 142-146.

4. Казарян І. С. Психологічні аспекти взаємодії слідчого судді та слідчого (прокурора) під час розгляду клопотання про надання дозволу на проведення негласних слідчих (розшукових) дій. *Development trends and improvement of old methods*. 2023. С. 368-374.
5. Линник О. В., Чекалюк В. А. Взаємодія прокурора та слідчого судді під час кримінального провадження. *Міжнародний юридичний вісник*. 2016. Вип. 1 (3). С. 52-57.
6. Бортун М. І. Взаємодія прокурора зі слідчим, слідчим суддею на стадії досудового розслідування. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2013. № 4. С. 95-100.
7. Кримінальний процесуальний кодекс України. Закон України від 13 квіт. 2012 р. № 4651-VI. *Голос України*. 2012. №№ 90-91. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>
8. Жук А. Роль прокурора в механізмі охорони прав, свобод та законних інтересів підозрюваного в разі застосування запобіжного заходу «тримання під вартою». *Підприємство, господарство і право*. 2021. № 3. С. 254-259.
9. Белоусов Ю., Венгер В., Мітько В., Орлеан А., Сущенко В., Яворська В. Прокурор: керує? координує? наглядає? розслідує: звіт за результатами дослідження «Роль прокурора на досудовій стадії кримінального процесу». Київ: СТ-Друк, 2017. 268 с.
10. Галаган В. І., Канфуї І. В. Взаємодія слідчого, прокурора та слідчого судді під час вирішення питання проведення обшуку за КПК України. С. 161-171.
11. Лоскутов Т.О. Предмет регулювання кримінального процесуального права : монографія. Київ : Юридичний світ, 2016. 416 с.
12. Лоскутов Т. О. Предмет правового регулювання у кримінальному процесі: дис. ... д-ра юрид. наук. Київ. 2016. 445 с.
13. Когут І., Циганюк Ю. Діджиталізація кримінального провадження в контексті удосконалення механізмів взаємодії слідчого та дізнавача із прокурором. *Розвиток наукової думки постіндустріального суспільства: сучасний дискурс*. Вінниця. 2022. С. 94-95.
14. Лобойко Л. М. Реформування кримінально-процесуального законодавства в Україні (2006-2011 роки). Частина 1. Загальні положення і досудове провадження: монографія. Київ: Істина, 2012. 288 с.

Tyshchenko S. V. The features of the interaction of the prosecutor and the investigating judge during the pre-trial investigation

The article discusses the peculiarities of interaction between the prosecutor and the investigating judge during pre-trial investigation, taking into account their respective procedural functions. Emphasis is placed on the difference between prosecutor's supervision and judicial control in ensuring the proper observance of rights, freedoms, and legitimate interests of individuals in criminal proceedings. It is noted that prosecutor's supervision is aimed at representing the prosecution to ensure the completeness, comprehensiveness, and objectivity of the pre-trial investigation, while judicial control is intended to ensure the implementation of constitutional functions of judicial authority not related to dispensing justice, to prevent violations or unjustified restrictions of fundamental human rights and freedoms. It is indicated that the differences in the legal nature of judicial control and prosecutor's supervision regarding the legality of pre-trial investigation have necessitated the existence of established and legislatively defined procedural interaction between the prosecutor and the investigating judge. However, in practice, such interaction is not perfect, as it raises a number of issues related to the passive activity of the prosecutor. The low level of initiative by the prosecutor leads to an inability to argue the sufficiency of grounds for conducting investigative (search) and covert investigative (search) actions or applying measures to ensure criminal proceedings, including preventive measures. At the same time, it was noted that the investigating judge within such «interaction» usually takes the side of the prosecution, which negatively affects the provision of human rights and freedoms. In addition, the requirements in the criminal procedural law regarding the organization of interaction between the prosecutor and the investigating judge are mostly formalized and need to be simplified, if they are not directly related to the restriction of human rights and freedoms.

Key words: *interaction; pre-trial investigation; prosecutor's supervision; prosecution; investigating judge; judicial control; powers; procedural functions; human rights; prosecutor.*